

Kell-e óvoda minden gyereknek?

2010 február 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A következ? hetekben sok családban lesz akkut téma, hogy melyik óvodába menjen a gyerek. Amelyik közel van? Ahol egészséges életmódra nevelnek? Ahol van külön angol, külön tánc, külön zene, külön akármi? Egy opció egészen ritkán merül fel: egyáltalán ne járjon oviba.

Az óvoda egy pótlék. Pótolja azt a szül?t, akinek kenyeret kell keresnie. Az oviban a gyerekek játszhatnak, kreatívkodhatnak, tanulhatnak –és mindezt otthon is megtehetnék, ha a feltételek adottak lennének. No de miért muszáj mindenáron oviba küldeni a gyereket akkor is, ha a szül?k valamelyike –nem feltétlen az anya!- amúgy is otthon van?
Tudom, ez az ideális helyzet nem minden családban adatik meg, de akiknek igen (akár választásból, akár kényszerb?l), kérem, gondolják át a következ?ket.

A gyerekek 3 éves korukban még nem egymással, hanem egymás mellett játszanak. Tehát nem lehet vezérelv a szocializáció, nem gondolhatjuk komolyan, hogy 20-25 kiscsoportos, 3-4 éves gyerek szocializálja egymást! Ezek a társak nem választott közösséget alkotnak. Lehet köztük vereked?s, utálatos, agresszív, sok olyan tulajdonsággal bíró gyerek, akit bizony nem szeretnénk a sajátunk közelében tudni. Mert a szül?k nagyon szeretik a saját gyerekeiket, de a másokét nem feltétlen. Nem minden gyerek cuki és tündi-bündi kisangyal (kivéve persze a sajátunkat J).
Els?rend? szocializációs közösség a család. A nagyszül?k, nagynénik, testvérek, tágabb értelemben a barátok, szomszédok. Természetes szocializáló közegei az emberpalántáknak. Mindenkit?l mást lehet tanulni, más viselkedést, hozzáállást kíván, jóval életszer?bb környezetet teremtve, mint a kortársak homogén életkorú halmaza. Ha már az életre akarunk nevelni mindenáron, történjen ilyen módon!

Amit ezekben az években a családi biztonságos környezet nem alapozott meg érzelmileg, azt kés?bb szinte lehetetlen bepótolni. Az óvón? (vagy még korábban, a bölcs?dében, a gondozón?) ebben sosem helyettesíthet minket. Lehet azzal vádolni a gyereküket oviba nem adó szül?ket, hogy túlóvják, túlféltik a csemetéjüket, de azt hiszem, ebben az életkorban még nagyon is óvandóak és féltend?ek. Nem kell még tudniuk önállóan szembeszállni a világgal. Bár az is kérdés, mi magunk tudunk-e kell? elszántságot tanúsítani a társadalmi elvárásokkal szemben? Mert azzal tisztában kell lennünk, hogy bár a nehezebb utat választja az, aki valóban nonstop létezik együtt a gyerekével, de mivel szembe megy a társadalmi normákkal, a megszokottal, könnyen kaphat különféle bélyegeket (,,otthon lógatja a lábát”, ,,magához láncolja a gyereket”, ,,abnormálisan köt?dik”, ,,lusta visszamenni dolgozni” stb.).

Játszani, mondókákat tanulni, almát számolni… ezt mind-mind lehet otthon is, ösztönösen, magától értet?d?en. Nem feladatlapokból, könyvekb?l kell megnézni, hogy ?sszel milyen gyümölcsök teremnek, vagy hogy milyen nehéz egy kiscica, hány lába van a verébnek, milyen illata van az ibolyának… Sajnos manapság már mindenhol a fejlesztés, a nyelvtanulás a hívószó, amikor ovisokat toboroznak, és aki ezeket kihagyja, mintha menthetetlenül lemaradna valamir?l. De ugye nem gondoljuk ezt komolyan?

Az óvoda kiválasztása is mindig lutri. Jó-e az az óvón?, akihez kerül? Tud-e bánni sírós aprótalpúakkal, vereked?s nagyobbakkal egyaránt, egyid?ben? Mennyire képes figyelembe venni a gyerekek személyiségét? Hogyan büntet, hogyan jutalmaz? Nagyon sok olyan nüansz van, amit el?re nem lehet letisztázni, érhetnek bennünket meglepetések. És nem feltétlen van az embernek választása, ha az egész faluban csak 1 óvoda van; ahol még csak az óvón?t sem választhatja meg, mert nincs választék.

Sok gyerek érett arra, hogy 3 évesen leváljon az anyjáról, és egy új közegben próbálja ki magát. Megvan rá az esély, hogy jól érezze magát a kortársai között is. Mi ismerjük legjobban a gyerekünket, és ha azt látjuk, hogy az addig vidám, cserfes gyerekünk oviba kerülve egyszeriben visszahúzódó lesz, a szobatisztaságból is visszaesik, étvágytalanná, érdektelenné válik, gondoljuk át, megéri-e. Feltétlenül meg kell-e törnünk az akaratát, és mindenáron be kell-e nyomni abba az intézménybe, ami ellen annyira tiltakozik? Érnek-e annyit az anyagiak, hogy megkeserítsük ezeket az éveket az egész család számára?

Nágel Zsuzsanna
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló